

*Accipere praestat
quam inferre iniuriam*

jiskra

MONIKA RUTKA

ROMÁN

přeložila Markéta Páralová-Tardy

jiskra

Copyright © Monika Rutka, 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Páralová Tardy, 2025

Cover © Justyna Sieprawska, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

<https://twitter.com/knihydobrovsky>
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
[instagram.com/nasenakladatelstvi](https://www.instagram.com/nasenakladatelstvi)

ISBN 978-80-277-5483-0 (pdf)

jiskra

MONIKA RUTKA

přeložila Markéta Páralová Tardy

Pro F., A. a W.

Díky vám jsem se naučila plavat.

Obsah

Prolog

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Epilog

Poděkování

Prolog

„Zapíjení smutku?“ dolehl k mým uším tak dobře mi známý hlas.

Zvednu oči od nažloutlé tekutiny, otočím hlavu doprava a zadívám se do páru duhovek v barvě nefritu. Zavrtím se na nepohodlné barové stoličce a v ruce otáčím sklenku s posledními kapkami whisky, kterou mi před malou chvílí dolil příjemný blondák kmitající za barem. Z visačky na jeho bílém tričku se mi podařilo vyčíst, že se jmenuje Evan.

„Něco na ten způsob,“ odpovídám po chvíli, aniž bych se snažila o úsměv.

Na delší okamžik se nechávám pohltit očima v tak neobvyklé barvě. Nejsou čistě zelené. Místy si všímám černé, ale i jasných tónů. V přirozeném světle jsou mnohem hezčí.

Když si uvědomím, že moje pozorování trvá příliš dlouho, tiše si odkašlu a mírně se nahnrbím. Znovu přesunu myšlenky k jedinému zdroji útěchy a náhražce štěstí. Dopiju zbytek toho zatraceně dražého sajrajtu a pak sympatického blondáka požádám o další. Muž sedící vedle se ke mně přidává.

„Vlastně jen hlupáci stojí za to, abychom se s nimi stýkali,“ prolomí ticho a já se na něho podívám znovu. „Někdo to napsal už v devatenáctém století a ty jsi dokonalý potvrzení týhle myšlenky,“ usměje se smutně.

„Já? Proč?“

Sleduju, jak se zlaté pečetní prsteny na ruce tmavovlasého muže lesknou ve světle slabých žárovek, když líně naklání skleničku, aby ji o chvíli později rázně odložil na desku baru. Udělám přesně totéž.

„Jinak bys tady neseděla sama uprostřed dne...“,“ poznamenaná s vážností, jakou jsem u něj ještě nikdy neslyšela, a pak s důrazem na první slovo dodá: „Každý den.“

Rozhostí se mezi námi ticho. Přesunu pohled na další vyprázdněnou sklenku.

Bude to už vždycky takhle? pomyslím si.

„Nemusíš to dělat,“ ozve se znovu muž sedící vedle mě.

Gestem přivolám toho hezkého blondýna a beze slov požádám o další. Je opravdu pohledný, i když to není můj typ. Má tvář modela. Myslím, že může být v mém věku nebo o rok či dva starší. Už i z dálky je vidět, jak jemné má ruce. Nejspíš si tu přivydělává po škole. Nejspíš se vrací unavený, dohání učení, jde spát, a tak až do pátku. Pak si vyrazí s kamarády do města a je mu všechno jedno. Žije pro ten okamžik, jako by žádný zítřek neexistoval. Jako kdyby na ničem nezáleželo.

„V mém životě v poslední době žádný správný rozhodnutí nejsou,“ řeknu trpce. „Ale věř mi, že kdybych to měla udělat ještě jednou..., neváhala bych.“

Už ti někdy někdo řekl, že máš krásné oči? V hlavě se mi znovu objeví myšlenky okořeněné procenty.

„Něco vymyslím. Slibuju,“ ujistí mě.

I když vím, že on se těm slovům snaží uvěřit víc než já, snažím se usmát a vyprázdním další sklenku.

Už ani nevím kolikátou.

„Chci, abys pro mě něco udělala,“ oznámí mi po chvíli tmavovlasý mladík a odloží sklenici na bar.

Otočím se na stoličce tak, abych k němu byla čelem. Volnou rukou se opřu o bar, upřímně zvědavá, co mi chce říct.

Tenhle kluk nikdy o nic neprosí.

„Možná to skončí tragicky. Možná toho budeš litovat. Možná. Ale jen možná,“ říká tajemně a já už vím, že to s sebou nic dobrého nepřinese.

„Co bych jako měla udělat?“ vyzvídám, i když teď už je mi všechno jedno.

„Nebraň se.“

Svraštím čelo.

„A čemu jako?“

Další vypitá sklenice. Krví podlité oči. Slabý úsměv.

„Zapomnění. Na okamžik.“

A tehdy jsem se ušklíbla. Upřímně jsem se zasmála, čímž jsem upoutala pozornost všech lidí sedících v baru.

Když se na to dívám zpětně, vím, že bych si to měla pamatovat. Měla jsem se vzepřít. Nedívat se. Nenechat se pohltit. Ne takovým způsobem.

Protože když jsem na tebe upřela pohled, když jsem dovolila to všechno..., zalíbilo se mi to.

A nemělo by. A právě proto to bylo tak bolestně příjemné.

Stačila jiskra.

Tím, že jsem zapomněla, jsem znovu zažehla plamen. Tentýž, který spálil všechny mosty vedoucí na můj bezpečný ostrov. Zůstal jsi na něm. A i když bych z toho měla mít radost, vyděsilo mě to.

Protože ten ostrov se pomalu potápěl.

A my jsme přece ještě neuměli plavat.

Musela jsem to udělat. Odpusť mi.

Tvoje C.

Kapitola 1

Od dětství jsem bývala zvyklá hlasitě a důrazně vyjadřovat své názory na nejrůznější témata. Nikdy jsem ostatním nedovolila, aby mi oponovali, a na nežádoucí poznámky, které jsem zaslechla, jsem reagovala odfrknutím a dupnutím nohou, jak se na rozmazlenou mladou dámu slušelo.

Vzpomínám si na den, kdy jeden z otcových známých řekl, že moje přímost a ostrý jazyk mi přinesou spoustu výhod, ale ještě víc problémů. Tehdy jsem jeho směrem prohodila kousavou poznámku a muž se rozesmál. Nemohl uvěřit, že taková mladá slečna má vůbec odvahu být drzá k někomu, kdo je třikrát starší.

Ted' bych toho chlapíka měla najít, omluvit se mu a prostě uznat, že měl pravdu, pomyslela jsem si.

Zatnu ruce v pěst a pevně zavřu oči. V duchu počítám do deseti a cítím nepříjemné svírání v dolní části břicha. V uších mi na okamžik zalehne a po chvíli všechno kolem nebezpečně utichne.

Uvolním pěst, až když zaslechnu hlas kapitána letadla oznamující úspěšné přistání. Děkuje za výběr této letecké společnosti a vybízí, abychom její služby opět využili. Teprve když mě někdo nechtěně štouchne do paže, uvědomím si, že jsem celou dobu měla zavřená víčka.

Sakra. Podařilo se.

Odepnu si pás a rozhlédnu se kolem sebe. Lidé spěšně opouštějí svá místa, aby se z letadla dostali co nejrychleji, aniž by si uvědomili, že takové strkanice všechno jenom prodlužují. Posadím se znovu na své místo a čekám, až tlačení pomine. Když zůstane sotva pět lidí, vstanu a vyndám kufr ze skříňky nad hlavou, přičemž zanedávám, jak je zatraceně těžký.

Při výstupu z paluby se rozloučím s milou letuškou, která mi přeje příjemný pobyt v Liverpoolu. Odpovím jí jen slabým úsměvem, ale ona přesto projevuje nebyvalé nadšení.

Byla jsem vyčerpaná.

Kdysi jsem snila o práci v oblacích. Později jsem však zjistila, že mám aviofobii. A čím jsem byla starší, tím víc jsem to začínala pocítovat.

Představte si, že jste placeni za to, že se usmíváte na lidi, i když brblají, že je jim zima. Že nemáte právo mít horší den, že vždycky musíte vypadat bezvadně a mít tolik trpělivosti...

Ne, to není nic pro mě. Rozhodně.

Cesta od letadla k odbavovací hale mi zabere hodně času. Chodby se zdají být bez konce, a co je nejhorší, každá vypadá úplně stejně jako ta předchozí. V jednu chvíli se zastavím, abych se ujistila, zda náhodou nechodím pořád dokolečka. Ale když mé uši konečně zaslechnou tlumené hlasy, vyrazím dál.

Po průchodu dvoukřídlými dveřmi se ocitám v obrovské místnosti plné lidí. Každý se prodírá davem a staví se do řady, která je přiřazena k jeho letu, a pak se noří do bludiště sestaveného z modrých pásů, které visí na malých sloupcích.

Očima vyhledám svou cestu a postavím se za vysokého muže, který právě telefonuje své milé a oznamuje jí, že dorazil na místo. Kráčím v jeho stopách, připojím se k místní wi-fi a odešlu otci zprávu.

Musím myslet na výměnu karty, poznamenám si v paměti.

Odbavení k mému překvapení proběhne velmi hladce. Zarostlý muž se pouze zeptá na důvod mé návštěvy, zkontroluje doklady a pak mi popřeje příjemný pobyt. Překvapí mě, že se nekoná žádná prohlídka, ale dlouho na to nemyslím. Místo toho vyhledám pás, po němž jeden po druhém přijíždějí všechny kufrы. Čekání na zavazadlo mi zabere zhruba patnáct minut, a jako by to nestačilo, sundat ho z pásu je zcela nad moje síly. Naštěstí se poblíž stojící starší muž rozhodne nade mnou slitovat a pomůže mi.

Po naložení kufrů na vozík se s velmi milým Gerardem rozloučím a zamířím k východu do hlavní haly. Na okamžik se trochu

zmateně zastavím na místě. Ze všech stran se lidé vrhají do náručí svých blízkých. Mnozí pláčou, jiní křičí radostí a někde v dálce ještě slyším vrískot dítěte. Z toho všeobecného zmatku na okamžik ztratím pojem o čase a jen pozoruju chaos.

Když se konečně vzpamatuju, snažím se mezi všemi těmi lidmi najít známou tvář. Jenže můj pohled se nejdříve zastaví na velké kartonové ceduli s nápisem: „Elizabeth Parkerová! Jsem tady, kdyby něco!“

Koutky mých úst nekontrolovatelně cuknou a nohy samy od sebe vyrazí dopředu. Vysoký, dobře stavěný muž se mnou jako na povel zkříží pohled, opětuje úsměv a ještě chvíli zůstane stát se zdviženými rukama.

„Je tady!“ řekne zvesela, když si stoupnu naproti němu.

„Dobrý den!“

Nadšeně natahuju ruku k hnědookému muži, který se jen usměje a sevře mě v pevném objetí. Ohromena tímto gestem zůstanu na chvíli nehybně stát, ale nakonec ho jemně opětuju.

„Jsem tak rád, že jsi bez větších potíží dorazila. Musíš být určité unavená a hladová. Dej to sem, pomůžu ti.“

„Ne, ne, děkuju. Já to zvlád...“

„Já vezmu ty velký a ty malý. Pobereme, co potřebujeme, a vyrazíme na cestu. Neztrácejme čas. Josephine se nemůže dočkat, až přijedeš. Caroline taky.“ Muž bez zbytečných okolků vytáhne mé kufry z vozíku a vysune rukojeti.

Přestože se na to opravdu snažím nemyslet, cítím, jak se mi při těch slovech sevře žaludek a kočičí žrádlo, které jsem kvůli sázce posledně snědla, se mi vrací zpátky do krku.

Jonathan, protože tak se otec v mé hostitelské rodině jmenuje, mi věnuje poslední radostný pohled a kývnutím hlavy mi ukáže směr, kterým mám jít. Obratně uchopím rukojeť a následuju ho. Mezitím se rozhlížím po pomalu se vyprazdňujícím letišti a ztěžka oddechuju.

Když minu jedny z mnoha posuvných dveří, silně se zachvěju. Ucítím chladný závan větru, na okamžik se zastavím, zadívám se k obloze a využiju možnost nadechnout se čerstvého, přímořského vzduchu.

Následujících deset minut procházíme obrovským parkovištěm, na němž stojí stovky aut. Když dorazíme k sektoru G2, muž přede mnou přistoupí k černému range roveru. Automaticky a mlčky vloží kufrы do zavazadlového prostoru a pak mě požádá, abych si sedla na místo spolujezdce.

„Co to děláš, Elizo?“ zeptá se v okamžiku, kdy otevírám dveře.

Svraštím obočí. Přece mi to teď sám řekl, ne? Nechápavě se podívám na sedadlo za sklem a hlasitě vydechnu. Jasně, jsem hloupá.

„Bože, úplně jsem na to zapomněla.“ Zasměju se a Jonathan se ke mně přidává.

Obejdu auto a sednu si na místo po levé straně. Musím si na to zvyknout.

„Za pár dní to pro tebe bude normálka.“

Muž se posadí za volant. „Sám jsem to měl ze začátku těžký.“

„Nejsi odsud?“

Jeho americký přízvuk je tak silný, že bych ho bez váhání přiřadila právě do této země.

„Narodil jsem se nedaleko Chicaga.“ Úkosem na mě mrkne a nastartuje auto. „Po svých dvacátých narozeninách jsem se přestěhoval do Londýna.“

„Sám?“

Přikývne a opatrně vycouvá z parkovacího místa.

„Jo. Byl jsem mladej. Jednoho dne jsem se prostě sbalil, oznámil rodině, že potřebuju změnu, a s tři sta doláči jsem přiletěl sem. Potřeboval jsem dobrodružství. Chápeš, adrenalin.“ Směje se těm vzpomínkám. „A rozjel jsem se tak, že o rok později se na světě objevila Caroline,“ dodá se smíchem a já při těch slovech vyprsknu taky.

Opustit parkoviště nám trvá déle kvůli autům, která ve stejné době přijela k závorám. Když se nám konečně podaří vyjet, Jonathan najede na dálnici a výrazně zrychlí. To je fajn.

„Myslím, že se ti tu bude líbit. Sice to není Santa Monica, i teplo je tady odlišná, zvlášť v tomto ročním období, ale to je taky otázka zvyku.“

Jedeme vlevo... a je to zvláštní.

„Jsem na zdejší pobyt naladěná spíš pozitivně. Počasí je to nejmenší,“ zamumlám potichu a hltám výhledy z okna.

Západ slunce nad Keltským mořem, podél kterého vede dálnice, je něco, co mi zůstane v paměti hodně, hodně dlouho. Nádherná obloha zahalená do barev od temně modré po zářivě rudou působí jako vynikající obraz, téměř neskutečný. Myslela jsem si, že mě může takhle mrazit jenom z kalifornského nebe. Měním názor. Toto nelze srovnávat s ničím.

„Jsem rád, opravdu,“ říká Jonathan přesvědčivě a já cítím, že je to naprosto upřímné. „Už jsem mluvil s ředitelem. Říkal, že pokud se nebudeš cítit na to, abys šla v pondělí do školy, nevidí v tom problém.“

„Půjdu.“

Muž přikývne a jeho pohled spočine na zrcátku. Elegantně předjede tři auta a ještě víc sešlápne pedál plynu. Když se pak vrátí do původního pruhu, změni téma hovoru. Vypytává se mě, jaký jsem měla let, jestli byly problémy a co si o mé cestě myslí otec.

„No, bylo to pro něho těžký. Přece jenom jsem jeho jediná dcera. Nikdy jsme od sebe nebyli dýl než týden.“ Zasměju se a on jemně zvedne koutky úst. „Přesto si myslí, že mi ta změna prospěje. Já si to myslím taky. Kromě toho jsem mladá. Potřebuju zážitky. Víš, adrenalin.“

Jonathanův úsměv se při těch slovech rozšíří.

„Všechno bude v pohodě, Elizo.“

A přestože se zdá, že se to vztahuje na všechno, co jsem řekla, zachytím v jeho hlase podtón.

Zbytek cesty nám ubíhá v příjemné atmosféře za doprovodu jazzové hudby. Jon se rozhodne, že mi poví něco o městě. O jeho historii, obyvatelích a zajímavých místech, která stojí za návštěvu. Už na první pohled je vidět, že je tady opravdu šťastný.

Kdo ví, třeba se i já budu cítit stejně.

„Takže vítej v Crosby.“

Při těchto slovech se mi nemilosrdně sevře žaludek. Zaryju nehty do kůže rukou sevřených v pěst, až v nich pomalu ztrácím cit.

Cítím podivný neklid. Jsem spíš člověk, který se nebojí zkoušet nové věci, ale tentokrát je to trochu jiné. Předtím jsem neměla ve zvyku opouštět rodné město na tak dlouho. Kruci, jsem přece na jiném kontinentu, daleko od rodiny, a ještě k tomu jsem přijela s úmyslem žít s úplně cizími lidmi. Přestože mě otec ujišťoval, že rodina je prověřená a má mnoho pozitivních recenzí – nikdy není jisté, jak se pod touto střechou bude odvíjet zrovna můj osud. Jsem sebevědomá, otevřená a bezprostřední – to je pravda. Jenže co když se jim nebudu líbit? Videohovor je jedna věc, ale každodenní soužití je úplně něco jiného. Tím spíš se mnou. A co budu dělat, jestli mě vyhodí?

Bože, já chci jít domů.

„Vypadáš, jako by ses měla každou chvíli pozvracet,“ zasměje se Jon.

Můžeš zastavit? To je přesně to, co teď chci udělat.

Při těch slovech se jenom usměju a snažím se soustředit na výhledy za oknem – a neskrývám, že je to trefa do černého.

Míjíme ceduli s názvem obce a podél ulice se začínají objevovat budovy. Malé, řadové dvoupatrové domky a po obou stranách silnice zaparkovaná auta, namačkaná jedno vedle druhého, mě donutí na chvíli zatajit dech. Zdánlivá banalita, ale pro mě je ten pohled nepopsatelný. Chtěla bych na takovém místě žít, protože tady všechno vypadá tak... normálně a nedokonale? Nevím, jak to vyjádřit slovy, ale mám pocit, že si tu velmi rychle zvyknu.

Jon svižným tempem projíždí dalšími ulicemi, protože v tuto denní dobu, jak mi sdělí, už nejsou tak ucpané. Jedeme kolem obrovského parku osvětleného starými lucernami a kolem několika kancelářských budov. Jsou postaveny ve starém stylu, proto okolí dodávají nádech tajemna. Na jedné křižovatce si všimnu obrovského sloupu s ukazateli v různých směrech k nejdůležitějším místům ve městě.

Když se rozsvítí zelená, muž sedící vedle mě odbočí doleva a sjíždí dolů ke *Crosby Beach*. Pak vjede do první ulice vpravo a moje srdce se zběsile rozbuší.

Channel Road. Tady to je.

„Jsme tu,“ oznámí Jon a v jeho hlase je slyšet náznak nadšení.
Ujedeme ještě pár desítek metrů a pak zapne směrovky.

Fakt, za chvíli se poblíží.

Auto zpomalí. Řidič pohledem kontroluje protilehlý pruh, a když se ujistí, že to stihne, znovu odbočí doprava. Zabrzdí před nízkou bránou a ta se začne automaticky otevírat. V pravém rohu si všimnu senzoru. Uvědomuju si, že slouží k rozpoznávání registračních značek. Aiden kdysi něco takového nainstaloval v našem domě, ale z nějakého důvodu se to neosvědčilo. Nevím proč, nestarala jsem se o to.

K domu přijíždíme velmi pomalu, takže se můžu trochu rozhlédnout. Venku už je šero, přesto jsem díky skvělému osvětlení schopna něco zahlédnout. Po obou stranách betonové příjezdové cesty se rozprostírá svěží zelená tráva. Umělá. Nepochybně. Nechybí ani stromy a keře. U krásné dřevěné lavičky si všimnu sněženek a pod jednou z velkých korun se ve větru jemně pohupuje houpačka.

Pohled do srdce tohoto místa mi opět vykouzlí úsměv na tváři.
Je přesně takové, jak jsem si ho představovala.

Dům postavený z hnědých cihel má spoustu různě velkých oken, prosklené dveře a černou šikmou střechu.

„Páni,“ povzdechnu si a uvědomím si, že jsem to řekla nahlas.

Motor ztichne.

„Připravená?“

To se ptá vážně?

„Samozeřejmě,“ zalžu.

Vystoupím z auta. V tu chvíli si uvědomím, že skoro necítím nohy. Zabouchnu dveře auta, zvednu pohled k nebi a několikrát se zhluboka nadechnu. Nakonec vykročím ke kufru, u kterého se potkávám s veselým Jonathanem.

„Vezmeme je pozděj. Pojď, protože Jo mě už deset minut bombarduje. Nechci tu ubožačku dýl trápit.“

Nic neříkám, následuju Jona. Snažím se zaměřit pozornost na cokoliv, ale kvůli nervozitě, která mnou zmítá, toho nejsem schopná. Ohýbám prsty na všechny strany, abych ten stres trochu zmírnila.

Opravdu nevím, co se to se mnou dnes děje. Tohle se mi vůbec nepodobá.

Jon otevře domovní dveře a postaví se stranou, abych mohla vejít dovnitř jako první. Zastavím se v polovině kroku. Když se na něho podívám, zahlédnu v jeho očích jiskřičky štěstí. Cítím, jak mi ze srdce spadne malý kamínek a můj žaludek se mírně uvolní.

Udělám tři kroky vpřed. Když překračuju práh, zarazí mě teplo uvnitř domu. Panečku...

„Lizzy!“ Vysoký ženský hlas mě přiměje odtrhnout zrak od dubového schodiště po pravé straně, které mě upoutalo jako první.

Podívám se doleva na vysokou blondýnku vycházející z místnosti. Má na sobě dobře padnoucí černé kalhoty a do nich zastrčené bílé tričko, zářivě se na mě usmívá a zeširoka rozkládá rukama. Dříve, než si to vůbec uvědomím, jsem ponořena v jejím objetí.

„Jsem tak ráda, že jsi konečně přijela,“ řekne mile, když se od sebe odtáhneme, a položí mi ruce na ramena.

„Těší mě, že vás poznávám,“ odpovím popravdě. Proč jsem se vlastně tak stresovala?

„Říkej mi Josephine, prosím. Už jsme o tom mluvily.“

Lehce se usměju. K mým uším dolehne zvuk zavíraných dveří, proto se přes rameno podívám na Jona, který si lině sundá boty a vzápětí si odloží i bundu.

„Večeře čeká, pojďme!“ Josephine mě chytí za ruku, ale já se na okamžik vysmeknu.

Sundám si boty a odložím je na poličku u vchodu.

„Jsem tak ráda, že už jsi tady!“ vypískne žena a v podstatě opakuje to, co řekla před necelou minutou.

Znovu mě vezme za ruku a vede mě ke schodišti a do pokoje po pravé straně, ve kterém se nachází, jak jsem tušila, kuchyně a... Zbytek domu jsem ještě neviděla, ale pokud je zařízený ve stejném stylu jako tato část, můžu směle říct, že je to splnění mých nejtajnějších snů.

Vlevo stojí veliký bílý stůl pro šest lidí. Na něm uprostřed leží koš s čerstvým ovocem a stěna za ním je plná zarámovaných rodinných fotografií. Středovou část zabírá kuchyňský ostrůvek ve

stejně barvě jako stůl s deskou ze světlého dřeva. Zbývající nábytek je uspořádán ve tvaru písmene L. Nad dřezem dominuje obrovské okno s výhledem, jak předpokládám, do zahrady. Celkový vzhled dotvářejí lampy zavěšené ze stropu nad jídelním koutem, ledky pod nástěnnými skřínkami a mnoho dalších detailů, které mé oči nedokážou najednou zachytit.

Jako v mém rodinném domě..., pomyslím si.

„Kde jsou děti?“ zeptá se Jon a vejde za mnou do místnosti.

Přistoupí ke dřezu, aby si před večerí umyl ruce, a proto ho následuju.

„Caroline jela pro Chase na trénink“, řekne Josephine a něco míchá na pánvi dřevěnou lžící. „Zítřka by s ním měla zajet k mechanikovi pro auto. Podle toho, co jsem slyšela, už je opravený.“

„V pořádku. Prosím“, Jon mi podá papírový ručník, do kterého si utřu ruce, a pak se smíchem dodá: „Tak co? Lepší? Víš, Jo, myslel jsem si, že se mi Eliza v tom autě sesype, ještě než vyjedu z liverpoolského parkoviště.“

Vyprsknu a stěží se ubráním smíchu.

„Nevěděla jsem, že to bylo tak vidět.“

„Překvapuje tě to, Jone?“ Josephine při odpovědi na manželova slova pozvedne obočí. „Na jejím místě bych se dvacetiminutový cesty s takovým idiotem taky bála.“

Jonathan otevře ústa, aby něco odpověděl, ale zavře je, když k našim uším dolehne zvuk otáčení klíče ve dveřích. Za okamžik se ozve hlasitý smích. Panebože...

„Ty seš fakt blbec!“

„Zrovna od tebe to fakt sedí!“

„No“, Josephine si utře ruce do kuchyňské utěrky a podívá se přímo na mě. „Teď teprve poznáš tupouny.“

„Neurážej moje děti“, ušklíbne se Jon.

Josephine protočí panenky a její pohled sklouzne na místo nad mým ramenem.

Sakra. Sakra. Sakra. Cítím, jak se moje tělo napíná ještě víc než doposud. Srdce se opět rozbuší v podivném rytmu, i když možná už vůbec netluče. Nevím. Nemyslím na to. Ani na dýchání. Panebo...

„Ach bože!“ vypískne zlatovlasá dívka, když se otočím na patě.
„Lizzy!“

V mých uších zní klapot jejích podpatků, jak ke mně běží a bez zaváhání mě sevře v náručí.

Otevřenost a vřelost této rodiny mě jednou zabije. Přísahám.

Dívka se ode mě odtáhne a změří si mě očima od hlavy až k patě, což mě trochu vyvede z míry. Přesto se i já nakonec rozhodnu podívat se na ni zblízka, když už k tomu mám příležitost, protože – sakra – ta plavovláska v přiléhavé padnoucí sukni a bílém tričku je opravdu krásná. Dovolila si rozepnout dva knoflíčky, aby ukázala své bujné poprsí, a plné rty si namalovala rudou rtěnkou. Ještě nikdy jsem neviděla, aby někdo měl tak čistě modré duhovky a husté řasy. Kamera během videohovoru rozhodně nedokázala zachytit jejich krásu. Jsem si jistá, že tato dívka ve škole většinu spolužaček způsobuje komplexy. Je prostě dokonalá.

„Moc mě těší! Naživo jsi ještě krásnější!“ řekne mi bez obalu.
„Konečně bude doma rovnováha a Jo nezůstane na bojišti sama s těma blbečkama.“

„Další!“ Jon zvedne ruce v prosebném gestu.

Tiše se zasměju a pak přesunu pohled na toho, který právě překračuje práh místnosti. Naše pohledy se setkají. Na chlapcově tváři se objeví grimasa. Zřejmě úsměv. Nevím. Dříve, během videohovoru, kterého se účastnil, jsem to taky nedokázala rozluštit.

„Ahoj,“ řekne tichým, chraplavým hlasem, přistoupí ke mně a natáhne ruku.

Je vysoký. Ztraceně. Hodně vysoký. Stejně jako všichni. Myslí, že by mohl mít metr devadesát. Je oblečený v černém, dobře padnoucí kalhoty, tričko a mikina. Jeho vlasy, ne moc krátké, se od barvy oblečení neliší. Sytě černé. Několik mokrých pramenů mu spadne do čela, ale rychle si je odhrne.

„Chase.“

Civíš na něho nějak dlouho, idiotko! křičí hlasy v mé hlavě.

„Elizabeth.“ Opětuju jeho gesto, ale velmi rychle ruku z jeho sevření vymaním.

Nejistě se podívám na tmavovlasého muže, ale ten je naprostě klidný a zastrčí si ruce do kapes. Na pravé ruce má hodinky na koženém řemínku.

„Tak se posaďte, protože já umírám hlady!“ Caroline mě přitáhne, abych se usadila vedle ní.

Jonathan zaujme místo v čele, Josephine naproti mně a vedle ní si sedne jejich syn.

„Málem bych zapomněla!“ Jo tleskne rukama, odsune se od stolu a přejde k lednici. „Vzhledem k tomu, že tady v Anglii to můžeš dělat legálně, musíme tento den oslavit. Jone, postaráš se o to?“

Jonathan otevře víno a nalije ho do skleniček, pak lahev postaví na stůl pro případ, že by někdo chtěl dolít. Potom popřeje dobrou chuť, takže se všichni soustředí na nakládání jídla na talíře. Já jsem se rozhodla pro salát s kuřecím masem.

„Jakou jsi měla cestu, Lizzy?“

Podívám se na Caroline sedící vedle mě, zrovna když si do úst vkládám kousek salátu s mozzarellou.

„Dobrou. Naštěstí se obešla bez vřeštících dětí.“

Car vyprskla smíchy.

„Tak to jsi měla opravdu štěstí.“ Upije vína. „Jednou, když jsem letěla do Francie, mi nějaký děcko pozvracelo jediný boty, který jsem s sebou měla. Byly to lodičky s otevřenou špičkou, takže jsem většinu času v letadle strávila na záchodě, kde jsem z nich vytahovala zbytky toho, co zvrátil.“

„Vážně, Car? U jídla?“ zaúpí Josephine nespokojeně mezi dvěma sousty.

„Ty vždycky víš, kdy máš co říct,“ přidá se Jon.

Dcera směrem k rodičům vyplázne jazyk.

„Po večeri ti ukážu dům,“ rozhodne se Josephine změnit téma. „Minulej týden jsme pro tebe s Caroline připravily pokoj. Doufám, že máš ráda béžovou. Upřímně, zapomněla jsem se tě na to zeptat, když jsme spolu mluvily. Ale pokud ne, tak barvu změníme.“

Vlídne se usměje.

V tu chvíli k mým uším z druhé strany stolu dolehne tiché zachrchlání.

Podívám se na kluka sedícího šikmo naproti mně, ten protočí oči. Jak se vzápětí ukáže, náš rozhovor poslouchá, i když si hraje s telefonem.

„Kamaráde, odlož telefon,“ řekne Jon pevně a kluk jeho pokyn okamžitě vyplní.

Odkášlu si.

Chase je jediný člen rodiny, se kterým jsem před příjezdem do Crosby neprohodila ani slovo. Během videohovorů se objevil pouze jednou, a i tak seděl s nosem zabořeným do telefonu, pořád koulel očima a nevnímal, co se děje kolem. Lehce arogantní chování, ale co, to není moje starost.

„To nebude nutný,“ odpovím Josephine. „Určitě to bude pěkný. Kromě toho se mi ta barva líbí.“

„To je fantastický!“ prohodí moje hostitelka.

Zbytek večere probíhá ve velmi příjemné atmosféře. Bavíme se o nejrůznějších tématech – od těch, která se týkají mě samotné, až po politiku nebo zábavné věci související s rodinou.

„Takže se vracíš do Manchesteru, že?“ ptám se, když Caroline říká, jak moc ji mrzí, že se se mnou musí zítra rozloučit a nebude se tak moc lépe poznat.

„Bohužel.“

Ach.

„Stejně máš od pondělí do pátku školu, takže to rychle uteče. A až přijedu, vyrazíme do města nebo tak něco.“ Nadšeně tleskne rukama a pak přesune pozornost na tiše sedícího bratra. „Protože tenhle holomek ti toho nebude mít moc co nabídnout,“ vyprskne a nespouští z něj oči.

Chase v reakci na sestřina slova jen protočí panenky.

Poděkuju za vynikající jídlo a o chvíli později už s Josephine stojím u myčky a dohadujeme se, která z nás ji naplní. Vyhraju s pádným argumentem, že když už tu mám bydlet, musím si zvyknout a taky se zapojit.

„Jsi určitě hodně unavená. Já bych to sama zvládla.“

„Přestaň si stěžovat,“ směju se jejím slovům.

„Hej, hej! Kampak?“ Jonův hlas mě přiměje zvednout oči od myčky.

„Do pokoje?“ odpoví Chase, jako by to byla ta nejzřejmější věc na světě.

„Nejdřív mi pomůžeš s kufry.“

Má ten kluk problém s očima, že jimi pořád tak koulí? Je mi to sice úplně jedno, ale je to opravdu zvláštní.

„Nemusíš, díky,“ vmísím se rychle do hovoru a otočím se přímo na Chase. „Zvládnou to.“

Nebudu mu vděčná ani za to, že mi vynesl ty pitomé tašky, když je takový. Ne že bych ho hodnotila ukvapeně, ale když vidím, jak se chová ke všem ostatním, tak se po necelé hodině naší známosti kloním k závěru, že má poněkud protivnou povahu.

„Aha, slečna je nezávislá, super,“ odfrkne si tiše, nejspíš si myslí, že to neuslyším.

Když už se ale chystá odejít a já to hodlám prostě přejít mlčením, moje ústa se sama otevírají, ještě než se můj mozek stačí nastartovat.

„Máš s tím problém?“ zeptám se až příliš drze.

Nevím, kdo je překvapenější – Jonathan sedící u stolu, který se zalyká vínem, Josephine stojící opodál, jež se při mých slovech tiše zachichotá, já sama, nebo snad ten kluk, který se zastavil v půli kroku a teď se na mě zamračeně dívá. Jeho pohled líně skenuje mou shrbenou postavu a pak se zastaví u mých očí. Chvilí mě sleduje s nečitelným výrazem ve tváři. Vůbec nedokážu říct, na co myslí.

„Skvěle.“ Už po milionté ten den protočí oči a zmizí za stěnou.

To je ale...

„Musíš vědět, že Chase je...“ promluví nakonec hostitelka a podívá se na mě a pak na talíř, který drží v ruce, „... podivín? Ale toho sis už asi všimla.“

Jon se zasměje a vstane od stolu.

Kam se vlastně poděla Caroline?

„Pravda je taková, že se pro něho těžko hledá to správné slovo,“ vloží se do hovoru Jon. „Vidím ale, že ty si s ním určitě poradíš. A to

je dobře. Na něho se musí takhle. My nejsme proti tomu, vlastně jsme rádi, že jen tiše nesedíš. Nakonec uvidíš, až ho lépe poznáš, že je fajn.“

Vyměnili ho, že je tak jiný než oni, nebo co? Ani mě nezná, ale hned se chová jako blbeček.

To je jedno.

S Josephine obratně naplníme myčku špinavým nádobím. Nepodstatné téma synova chování odkládáme na později a necháváme se zcela pohltit knihami. Jak vyjde najevo, Jo je velká čtenářka. Slíbila mi, že mi ukáže svou knihovnu, kterou rozšiřuje už několik let tím, že objíždí veletrhy a antikvariáty.

„Dokonce se mi podařilo získat jeden z prvních sta vydaných svazků Jane Austenové.“

„Ne...“

„Sice to nebylo levné, ale kruci, za tu hádku s Jonem mi to stálo. Její knihy miluju,“ povzdechla si zasněně.

„To já taky. Přečetla jsem všechny její knížky. Obrovsky mě inspiruje.“

Hostitelka se při mých slovech usměje. Je vidět, že i ji náš společný zájem těší.

„Pojď, ukážu ti dům!“

Utřu si ruce do ručníku, který hodím do koše pod dřezem. Jak typické. S Josephine bok po boku vyjdu z místnosti. Na chodbě míváme Caroline, která si byla zakouřit. Popřeje mi dobrou noc a s omluvou, že je unavená, se odebere do horního patra.

„Takže tady máme obývací pokoj...“

Několik následujících minut soustředěně poslouchám a ona mě trpělivě a vřele provádí po celém domě. Ukázalo se, že dveře, z nichž vyšla, když jsem přijela, vedou do obývacího pokoje. Pod schody má své místo přihrádka s různými čistícími prostředky. Naproti hlavnímu vchodu se nacházejí další skleněné dveře, jichž jsem si předtím nevšimla. Ty vedou do zahrady za domem. Ve výklenku u zadního východu je umístěna koupelna, kterou obvykle využívají hosté, a schody do sklepa. Tam Jon ve volném čase tvoří. Co? Nemám tušení a ani se nehodlám vyptávat.

Do prvního patra vede překrásné schodiště, které mě zaujalo jako první a nesmírně mě uchvátilo. V podstatě se jedná o dlouhou chodbu osvětlenou pouze lampami a bez jakýchkoliv oken. Je na ní plno dveří z bílého dřeva skrývajících tajemství, jež zanedlouho poznám.

„První vlevo je Carolinin pokoj, další je náš a ten poslední, to je takovej kumbál. Je tu taky vstup na půdu. Jednou ti ukážu, jak se tam dostat,“ vysvětluje pomalu Josephine. „Tamty dveře před námi vedou do malýho pokoje pro hosty, ty vedle, napravo, to je Chaseův pokoj, pak máš svůj a za ním je koupelna. Z tvýho pokoje je vchod do další koupelny, kterou sdílíš s Chasem. Pokud ti to ale bude nepříjemný, jednoduše zamkni dveře.“

„To je v pořádku,“ usměju se.

Cítím, jak mě pomalu přepadá únava.

„No a teď to nejdůležitější.“

Jo přistoupí ke druhým dveřím vpravo a s tichým vrznutím je otevře a... bože, proč jsou ty kliky namontované tak nízko? Je to tady normální?

Josephine mě zve dovnitř. Když překročím práh, moje ústa se mírně roztáhnou.

„Doufám, že ti tady bude dobře,“ řekne, když se rozhlížím. „Máme moc rádi světlý dřevo. Vlastně jsme celý dům udělali v tomhle stylu, a tak jsme si řekli, že to takový bude i tady, ale...“

„Je to nádherný,“ poznamenám a ani na vteřinu nespouštím oči z místa, které mě uchvátilo nejvíc.

Přistoupím k obrovskému oknu se širokým parapetem pokrytým polštáři a odhrnu jemnou bílou záclonu. To, co se skrývá za oknem, není kvůli pozdní hodině příliš viditelné, ale jsem si jistá, že pohled z okna bude ta první věc, kterou zítra udělám.

„Za dveřmi je koupelna. Jak jsem řekla, můžeš ji používat, ale nemusíš, i když si myslím, že je velmi pohodlná. Připravili jsme ti tam skříňku na kosmetiku a další věci. Uvnitř jsou klíče, takže se nemusíš bát, že by se ti tam někdo vetřel.“

Podívám se na ni, sedne si na postel a opře se rukama za zády. Její pohled tiše bloudí po pokoji, až se nakonec zastaví na mně.

Josephine mě pečlivě zkoumá a nakonec mi pohlédne do očí. Rozhodnu se posadit se vedle ní. Tiše si povzdechnu.

„Všechno bude v pohodě.“

Otočím hlavu, abych na ni viděla.

Ta slova už jsem dneska slyšela. A i když jsou úplně normální, opět v nich zachytím něco zvláštního a nesrozumitelného. Nebo jsem to snad já, kdo u všeho jako obvykle příliš hledá skrytý význam?

„No, s vaším synem za zdí to může být zajímavý.“

Při těch slovech se zachichotá a znovu mě požádá, abych ji oslovovala křestním jménem. Nabídne mi pomoc s vybalováním, ale protože zároveň zívá, odmítnu to.

„V tom případě se půjdu umýt a spát.“ Otevře dveře. „Hlavně nezůstávej vzhůru dlouho, zlatíčko. Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

A odejde.

Sesunu se na měkkou matraci a zírám do stropu. Jsem vyčerpaná, chce se mi spát, ale nemám v úmyslu odkládat vybalování věcí na zítřek. Je opravdu milé, že Shawovi ke mně byli tak laskaví a udělali úplně všechno, abych se tu cítila dobře.

No, možná ne všichni.

Doufám, že si s tím arogantním klukem poradím. Opravdu nevím, co mu na mně vadí, když mě vůbec nezná. Není to fér, ale jestli se chce chovat takhle, nezůstanu mu nic dlužná.

Posadím se na postel a pak se jemně odstrčím, abych vstala. Můj pohled se zastaví na kufrech umístěných u zdi. Přistoupím ke dveřím a zhasnu. Nechám svítit jen dvě lampičky na nočních stolech. Otevřu boční kapsu v nejmenší tašce a vsunu tam ruku. Když nahmatám něco tvrdého, vítězoslavně se usměju. S červenobílou krabičkou se přesunu k oknu.

Shodím polštáře na podlahu a odhrnu záclonu stranou. Otevřu jedno křídlo a opatrně vykloním hlavu ven. Sakra, je zima. Posadím se na parapet. Z krabičky vytáhnu zapalovač a cigaretu. Třesoucí se rukou si zapálím a zhluboka potáhnu. Netušila jsem, jak moc jsem to potřebovala, dokud jsem si nezapálila. Mám pocit, že s kouřem odchází všechen stres a neklid, který mě až dosud provázel.

Během několika minut cigaretu vykouřím a vychutnávám si okolní ticho. Přisahám, že bych takto mohla sedět hodiny. Takové okamžiky miluju. Až dosud byly spíše vzácné. Neustálé chození ven, večírky a další málo důležité, ale časově náročné akce. S mým životním stylem považuju chvíle, jako je tato, za splnění nejtajnějšího přání.

O deset minut později už sedím na podlaze mezi otevřenými kufry. Naštěstí jsem před odjezdem všechno roztřídila a teď nemám velký problém cokoliv najít. Další hodinu strávím vybalováním. Do prázdných rámečků vkládám fotky, které jsem si vzala do Crosby s sebou. Jsou dost odlišné, ačkoliv na většině z nich je moje rodina. Ve 22.07 už je pokoj uklizený. Vezmu si tedy předem připravené pyžamo a jdu do koupelny. Opláchnu se a lehnu si. Jsem vyčerpaná.

Pomalou, s oblečením pod paží, zatlačím na dřevěné dveře. Zamlženým zrakem se rozhlédnu po místnosti. Teprve po chvíli si uvědomím, že už je rozsvíceno. Zastavím se v půli kroku a moje oči se rozšíří při pohledu na Chase stojícího vedle sprchového koutu, jak ho pánbůh stvořil. Dívá se na mě s vysoko zdviženým obočím. Mezi námi zní jen ticho. Netuším, jak to trvá dlouho. Mám dojem, že mi nohy přirostly k zemi a neviditelné ruce mě popadly za krk a odřízly mi přívod vzduchu.

Takové štěstí hned první den jsem mohla mít jenom já, pomyslí si.

„Tak nevím... nechceš si udělat fotku, aby ti to vydrželo dýl?“ ozve se nakonec chladně. Podívám se mu přímo do obličeje, nemám odvahu ani chuť sklouznout očima níž.

Pak se konečně vzpamatuju. Zakryju si oči rukou, zamumlám „promiň“ a poslepu odcházím z koupelny, načež za sebou silně zabouchnu dveře. Dech se mi zadrhává a uši mi příšerně hoří.

„Příště doporučuju zaklepat! Tohle není Amerika, kde má každý svoji koupelnu, holka!“ zaslechnu a to mě znervózní ještě více.

Sakra.

Na třesoucích se nohách přejdu k posteli a svléknu se. Pro dnešek koupání rozhodně vynechám.

Snažím se z hlavy vyhnat obraz nahého bruneta a vklouznu pod nepříjemně chladnou peřinu. Odblokuju telefon a postupně odepisuju na zprávy od rodiny a známých.

Od: Tāta

Mám radost. Zítra zavolám. Pusu!

Zajímalo by mě, jestli někdy objeví něco takového, jako je mezera za tečkou.

Od: studenyzmrd

Slyšel jsem, že už jsi tam. Tak dej bacha, ať nejseš brzo v tom.

Komu: studenyzmrd

provedu. jdu spát dobrou noc!!

Odpovídám na několik dalších zpráv, prohlížím si web, a když cítím, že se mě zmocňuje únava, odložím telefon a přetočím se na levý bok. Ze všech sil se snažím nemyslet na situaci, která se stala před chvílí, ale ta mou mysl neodbytně bombarduje a vkrádá se i do mých snů.

Tím, že jsem zapomněla, jsem znovu zažehla plamen.

Kapitola 2

Čich je nesmírně důležitý smysl. Právě díky němu jsme schopni posoudit, jestli už naše tričko není poněkud propocené a jeho zápach jednoduše odpudivý.

Vůně nás k něčemu dokáže buď přitáhnout a podmanit si nás, nebo nás naopak může odrazovat. Umožní nám dokonce i se zavřenýma očima poznat domov. Koneckonců, každý má své vlastní, jedinečné aroma, nebo ne?

Vůně mi dodává pocit bezpečí – uvařená káva, vanilka a voňavá aviváž. Víím, že je to zvláštní, ale vůně právě těchto tří věcí mi vždycky poskytovala pocit bezpečí.

Tady cítím každou z těchto vůní.

Otevřu stále ještě ospalá víčka. Tupě zírám do sněhobílého stropu a do hlavy mi pomalu přicházejí vzpomínky z předchozího dne.

Jsem tady. Na místě, o kterém jsem už tolikrát snila, než jsem zavřela oči pod kalifornskou oblohou. Tohle se opravdu děje...

Odhrnu měkkou peřinu, tělo mi ovane chlad. Nepatrně se zachvěju. Když se má bosá chodidla dotknou chladné dřevěné podlahy, nepříjemný pocit způsobí, že se zašklebím. Přejdu ke skříni a vyndám z ní oblečení, které jsem si už předem naplánovala vzít na sebe. Dnešní počasí ve Velké Británii nic moc nenabízí. Obloha je zatažená, venku je šero a ponuro, stromy bez listů tuhle truchlivou lednovou krajinu jen dotvářejí.

Podívám se na dveře do koupelny, kterou se chystám konečně použít. Tentokrát však nejdřív zaklepu, abych se ujistila, že na druhé straně nikdo není. Když nikdo neodpovídá, opatrně vejdu.

Prázdné.

Rukou nahmatám vypínač, a když se mi nad hlavou rozblíká světlo, rozhlédnu se. Koupelna je vkusná a čistá. Černobílá barevná kombinace interiéru dodává na eleganci.

Prohlížím si různé úložné prostory, a když najdu prázdnou skříňku, vrátím se do pokoje pro kosmetiku. Vyskládám si ji na poličky. Zamknu dveře vedoucí do pokoje mého spolubydlicího a sundám si pyžamo.

Dnešní noc mi utekla lépe než kterákoli jiná za posledních několik měsíců.

Voda mi šimrá kůži a uvolňuje napjaté svaly. Pořádně si umyju celé tělo i vlasy. V duchu si poznamenám, abych během týdne zajela do drogerie pro svůj oblíbený šampon a kondicionér. Tuto krásnou chvíli mírně protahuju, nechce se mi sprchový kout opouštět, když mi mimo něj nejspíš bude zatracená zima. Docházející teplá voda mě však ze sprchy vyžene. Ovinu se měkkým ručníkem, který pro mě nejspíš připravila Josephine, a udělám si na hlavě turban. Uvést se do normálního stavu je otázkou zhruba patnácti minut. Spokojeně po sobě v koupelně uklidím a vrátím se do svého pokoje. Z nočního stolku vezmu telefon a pak sejdu do přízemí.

„Lizzy!“ Josephinin zářivý hlas mi vykouzlí na tváři úsměv. „Posaď se.“

V tu chvíli se ozve můj žaludek, a tak se ochotně posadím na místo vedle ní.

„Dobré ráno.“

„Nebudili jsme tě na snídani, protože jsme usoudili, že jsi po cestě určitě hodně unavená,“ vysvětluje a upije hlt kávy.

„Jak ses vyspala?“

Podívám se na Jona s rozcuchanými vlasy.

„Dobře. Už dlouho se mi takhle dobře nespalo.“

„To rád slyším.“

Vezmu si z košíku toast, který si namažu džemem. Mezitím přede mě Jo postaví hrnek s horkým čajem.

„Nechtěla bys jít se mnou a Chasem vyzvednout jeho auto? Zároveň bych tě trochu provezla po městě,“ navrhne mi Caroline. Až dosud pozornost plně věnovala mobilu.

„Jasně, proč ne.“

Následujících třicet minut strávíme povídáním – probereme všechno od jídla až po rostliny. Naše klábosení je jednoduché a nekomplikované. Prostě normální. Díky tomu se tu začínám cítit jako doma.

„Chasi! Hejbní zadkem!“ zakřičí Caroline ke schodům poté, co jsme její rodiče společně poslaly do obývacího pokoje a uklidily kuchyň po snídani.

Líbí se mi. Je opravdu milá a vyznačuje z ní vřelost stejně jako z Josephine. Nevím, jestli jsou její úmysly upřímné, jestli mě chce poznat lépe, ale pokud ano, nic proti tomu nemám. Pravda je taková, že kamarádek jsem si moc nenašla. Vždycky jsem vedle sebe měla Aideny. Byli jsme nerozluční, takže jsme měli i společné známé, ale nikdo nikdy nezašel dál. Byli jsme jenom my dva. A zůstalo to tak dodnes.

Když si nazouváme boty, ozve se z prvního patra bouchnutí dveří a pak hlasitý dusot nohou, které rychle skáčou po dubovém schodišti. Sakra, asi je jen tak nepřestanu obdivovat.

Chase, oblečený úplně stejně jako včera, stojí na posledním schodu a strká si ruce do kapes mikiny. S nečitelným výrazem ve tváři se střídavě dívá na mě a na Caroline. Ignoruju jeho podivně nepříjemnou přítomnost a snažím se nemyslet na včerejší incident. Byl to trapas. Sáhnu po bundě, kterou si přetáhnu přes ramena.

„Tady máš.“ V chodbičce do obývacího pokoje se objeví Jonathan. V ruce natažené k synovi drží velký svazek bankovek.

Podívám se na Chase. Ten znovu koulí očima.

Už mě to začíná rozčilovat.

„Nech si to.“

„Byla to moje vina. Neblbni.“

Chase zavrtí hlavou a ústa se mu zkríví do tvaru, který připomíná úsměv.

„Já jsem udělal větší škodu.“

Teď zase koulí očima Jon.

Bože, určitě to má v genech, jenomže u něj se to zdvojnásobilo.

„Dobře, nechte už těch něžností. Jedeme.“ Caroline popadne pověšenou kabelku. Zkontroluje její obsah, s úsměvem mě bere za ruku a loučí se přitom s tátou. „Sedíš vpředu!“

Společně přicházíme k červenému audi. Už se chystám otevřít dveře, když si na něco vzpomenu: levá strana.

Obejdu auto a usednu na místo spolujezdce. Hned za mnou nastupuje Caroline a o chvíli později taky Chase. „K Aaronovi?“ zeptá se Car a podívá se na bratra do zpětného zrcátka.

„Jo...“

Caroline nastartuje auto a plynule vyjede ze zahrady. Zapne rádio a mně se udělá ještě větší horko.

„Můžu to zesílit?“ zeptám se nadšeně.

Dívka se na mě nechápavě podívá a pak se její oči okamžitě rozšíří.

„Ty ne...“

„Jo.“

„Ty krásó!“ zapiští vzrušeně a poklepává rukama do volantu.

„No to mě poser. Už to začíná,“ zašeptá kluk, který sedí za mnou, a já vyprsknu smíchy.

„Já prostě miluju Arctic Monkeys,“ přiznává se nadšeně a moje srdce se rozbuší rychleji, protože se dostávám do lepší nálady. „Mám každou desku a na jejich koncertě jsme byli už třikrát. Chase je má taky rád!“

OK, tak to jsem nečekala.

„Teď žálím,“ směju se. „Já jsem takový štěstí neměla.“

„Jakmile se o nějakým koncertě dozvím, pojedeme. Povinně!“ vypískne znovu a zavrtí se na sedadle. „Holka, jestli ten tvůj příjezd sem nebyl napsanej ve hvězdách, tak nevím... Prostě spřízněná duše!“

Zeširoka se usměju a otočím páčkou na ovladači. Písnička naší oblíbené kapely naplňuje interiér auta a my s Caroline se beze zbytku oddáváme zpěvu jejích dalších veršů.

Zatraceně, začínám tu holku mít vážně ráda.

Cesta do dílny nám uběhne v příjemné atmosféře. Chase se stará sám o sebe, my taky a střídáme se v přehrávání svých oblíbených skladeb.

„Vzpomínám si, jak jsme se jednou s kamarádkou během vyučování vypravily vlakem do Sheffieldu. Bloumaly jsme městem v naději, že potkáme Alexe Turnera. Nebyly jsme normální,“ vypráví Car vesele. „Nikdy nezapomenu, jak byl tehdy táta naštvanej. Přijel pro nás, protože jsme to tak trochu nedomyslely. Měly jsme peníze jenom na jízdenku tam.“

„Víš, ty ses nikdy inteligencí neblejskala,“ vmísí se Chase, nakloní hlavu a přesune ji do volného prostoru mezi našimi sedadly. „A dodneška se to moc nezměnilo.“

Otočím hlavu doprava a podívám se na něho. Jeho tvář je velmi blízko, takže si ho můžu lépe prohlédnout. Všimnu si, že má za uchem mateřské znaménko.

„Ať už to bylo jakkoli, já jsem neběhala po ulicích s téměř holým zadkem,“ vrátí mu to Caroline a zlomyslně se při tom zasměje.

„No, možná i to.“ Vůbec to s ním nepohne. „Přesto si myslím, že to bylo lepší než ta akce s policajtem minulý lé..“

„Tak jo, konec!“ přeruší ho polekaně, on se rozesměje a vrátí se na své místo.

Když je tak poslouchám, mám před očima sebe a Aideny.

Bože, jak se mi po něm stýská.

„Tak a jsme tady. Vypadni, ty zmutovaná spermie.“

Chase něco zabručí, pak oznámí, že už si poradí sám, a prudce zabouchne dveře. Caroline mu od plic zanáává, ukáže vztyčený prostředníček a odjede od dílny.

„Někdy mám chuť vydlobat mu lžičkou oči.“

„Hele, už jsi někdy viděla, že by nastala smrt lži..“

„Jo,“ zakřičí zděšeně. „Potom jsem asi tak pětkrát grcala. Nikdy víc.“

Při její odpovědi se zasměju, ale rozhodnu se to téma nechat být. Ptám se na místa, jimiž projíždíme, a ona mi o nich ochotně vypráví a sděluje mi, kde se dá nejlépe najíst nebo pobavit. Trochu cestu domů protáhne, aby mi ukázala město.

Projíždíme kolem nákupního centra, obchodů s potravinami, fastfoodů, školy, již budu nyní navštěvovat, a spousty dalších míst, která jistě navštívím více než jednou, ale nedokážu si je všechna

najednou zapamatovat. Bez navigace se neobejdu, to je více než jisté.

Auto náhle zpomalí, až nakonec úplně zastaví. Car vypne motor a vytáhne klíček ze zapalování. Podívám se na ni, pak na výhled před námi a na okamžik ztuhnu.

„Pojď.“

Vystoupím a ruce schovávám do kapes bundy. Přistoupím ke Caroline opřené o kapotu auta, která ke mně natáhne známou krabičku. Její reakce, když si jednu vezmu, způsobí, že mám chuť vytáhnout telefon a vyfotit si ji.

„Jsi boží,“ povzdechne si zasněně, čemuž se zasměju. „I když je to špatně. Moc špatně.“

Zapálí mi cigaretu, což je kvůli větru poněkud problém. Jakmile se jí to podaří, zapálí si i svou. Chvilí stojíme jenom tak vedle sebe, kouříme a užíváme si výhled před námi.

Obrovská pláž, Keltské moře a temné mraky vířící nad námi. To je už druhý pohled, na který rozhodně do konce života nezapomenou. Přísahám, že jsem zatím nikdy neviděla tak zlověstný, a přitom fascinující a jednoduše nádherný obraz. Má v sobě něco, co ve mně vyvolává neklid, a sochy nahých mužských těl ho ještě umocňují. V noci to musí vypadat přímo strašidelně.

Nemůžu uvěřit, že projekt *Another Place* Antonyho Gromleyho mám doslova na dosah ruky...

„Super, že?“ řekne Caroline, ale já mám pocit, že to říká spíš sobě než mně. „Vždycky, když mám v hlavě zmatek, chodím sem, abych si některý věci promyslela. Díky tomuhle výhledu mi všechno připadá mnohem jednodušší. Pitomý, co?“

Přesunu pohled z její tváře na obraz před námi.

„Ani trochu.“

S prvními kapkami deště botami uhasíme nedopalky a nasedneme do auta.

Tehdy mě napadne myšlenka: Měla tehdy v hlavě taky zmatek?

* * *

„Příští víkend bude u Matta a Minnie večírek,“ zamumlá Caroline a nespouští oči od televize. Nacpu si do úst další porci popcornu. „Ty je neznáš, ale během týdne je poznáš. Půjdem. Už seš pozvaná.“

„To zní jako rozkaz.“

Její rty se vytvarují do šibalského úsměvu.

„Učíš se rychle.“

Odfírknu si a znovu přenesu pozornost k televizi.

Když jsme se vrátili, nikdo nebyl doma. Jak se ukázalo, Jonathan má dneska službu v nemocnici a Josephine odjela pro něco do města. Vytáhly jsme ze skříněk pochutiny a uvelebily se v obývacím pokoji, abychom se podívaly na nějakou romantiku.

„Stresuješ se kvůli zítřku?“

Znovu se na ni podívám, jak se na pohovce uvelebuje.

„Vlastně jsem na to ještě ani nepomyslela. Jako kdybych... to nejhorsí měla už za sebou.“ Pokrčím rameny.

„To myslíš nás?“

„To myslím vás.“

Caroline se zasměje.

Je to pravda. Z nějakého důvodu jsem se před osobním setkáním s rodinou opravdu stresovala. Myslím, že to mohlo být z obavy, že mě vrstevníci nepřijmou, a tohle je přece nesmírně důležité, pokud máme příštích několik měsíců žít pod jednou střechou.

No, možná ne úplně vrstevníci, ale jsme v podobném věku. V listopadu mi bylo osmnáct let, Chase je o rok starší než já, chodí do posledního ročníku, a Caroline o dva roky starší.

„Řeknu ti, že jsi nebyla jediná, kdo se bál. Josephine chodila taková jakási napružená a pořád tě řešila. Já jsem k tomu přistupovala s rezervou.“ Kousla se do rtu. „Před tebou tu byla jedna taková... vlastně mě překvapilo, že tě vzali, protože slíbili, že už to víckrát neudělají.“

„Co? Nerozumím.“

Proč se mi o tom nikdo nezmínil?

„Prostě došlo k blbýmu nedorozumění. Hned na začátku, vážně.“ Pobaveně vyprskne smíchy a znovu se podívá do telefonu.

Rozhodnu se, že ji nebudu zpovídat. Jestli někdy bude chtít, tak mi to řekne sama.

„Nakonec ho zabijou,“ uslyším za sebou hluboký, chraplavý hlas.

Ohlédnu se přes rameno na Chase stojícího ve dveřích, který se jakoby nic s protivným úsměvem opírá o rám dveří.

Bože, kdy se vlastně vrátil?

„Ty seš ale kretén.“ Caroline popadne polštář a hodí ho po něm. Ten však vůbec neletí jeho směrem; zastaví se o komodu s nějakými figurkami a několik z nich převrhne.

Mám pocit, jako by se mi na okamžik zastavilo srdce. Bože.

„Říkal jsem našim, že šilháš, a oni mi to nevěřili,“ řekne Chase a potom odejde do prvního patra.

Caroline si pro sebe něco zabrblá.

„No, v takovém případě se asi nemá smysl na to dál dívat,“ vezmu ovladač a vypnu televizi.

„Musím se sbalit, protože už je vlastně docela pozdě. Jestli chceš, můžeš jít se mnou.“

Vstaneme z pohovky téměř současně a já se mimovolně podívám na hodinky.

„Víš co, půjdu zavolat tátovi, protože už nejspíš bude vzhůru.“

„Jasně. Kdyby něco, budu u sebe.“

Odložím misku s popcornem do dřezu a jdu nahoru. Zamknu se v pokoji, vytáhnu zpod postele notebook a pak si sednu na parapet. Zapnu přístroj a soustředím se na výhled za oknem. Sleduju stromy pohybující se ve větru, a když se můj pohled zastaví na šikmé střeše, můj tlukot srdce se zrychlí. Sakra, jakmile se oteplí, musím to prozkoumat.

Zvuk spouštějícího se notebooku mě vrací zpátky na zem. Otevru aplikaci pro videohovor a vyberu kontakt s otcovou fotografií, kterou jsem tam před několika lety vložila. Po třech pípnutích se na obrazovce objeví usměvavá tvář prošeďavého muže.

„No konečně!“ řekne nadšeně. „Natalie, pojď sem. Volá Lizzy. Jak se máš? Povídej!“

Když se vedle táty objeví krásná blondýna, zářivě se usměje.

Shrnu jim oběma let a první setkání s Jonathanem a zbývajícím členy rodiny a pak se podělím o své pocity ze zdejšího pobytu. Ukážu jim svůj pokoj, na což reagují potěšeně a prosí, abych jim průběžně posílala fotky. Chtěli by vědět, co zajímavého dělám.

„A jak se mají vrstevníci?“ ptá se Natalie. „Co Chase a Caroline?“

„Caroline je skvělá. Už mi ukázala město a vůbec mi pořád dělá společnost. Dneska se bohužel musí vrátit do Manchesteru, ale příští týden jdeme na večírek k jejím kamarádům, takže to bude super,“ řeknu na jeden nádech. „Co se týče Chase, no... zatím jsem neměla příležitost s ním moc mluvit. Neustále něco dělá, takže ani nebylo kdy.“

Nechci zacházet do podrobností a říkat, že ten kluk je drzý nebo se ke mně chová jako ke vzduchu. Protože je znám, jsem si jistá, že by mi okamžitě začali hledat jinou hostitelskou rodinu, a to já nechci. Cítíla bych se pak hloupě. Kromě toho uplynul teprve jeden den, proto se rozhodnu verzi událostí trochu přibarvit. Pro svatý klid.

„Máme z toho velkou radost, zlatíčko. Opravdu.“

Sdělíme si ještě několik dalších informací. Natalie mi vypráví o Aidenově malém zhroucení kvůli mému odjezdu a prosí mě, abych se mu ozvala.

Když hodiny odpočítávající čas ukazují, že rozhovor trvá už víc než dvacet minut, popřeju jim hezký den a slíbím, že budu volat tak často, jak jen to půjde. Odložím notebook na své místo, pak dopadnu zády na postel a dlouze si povzdechnu. Z kapsy vytáhnu telefon.

Komu: studenyzmrd

už jsi na mě zapomněl? super.

Odpověď přijde za několik vteřin.

Od: studenyzmrd

Na to, co je špatný, člověk jen tak rychle nezapomene. Což je škoda.

Stisknu ikonku kamery. Po jednom pípnutí se objeví brunet.

„Počkej, nehýbej se!“ přímo vykřikne do telefonu a já svažším obočí. „Sakra. No, zkazilas to, a to jsem to u tebe viděl poprvý.“

„Co jako?“

„Prostě se mi na chvíli zdálo, že máš inteligentní výraz v obličeji,“ vysvětluje vážně. „Ale jak znám život, jenom se mi to zdálo.“

Převalím se na břicho a opřu se lokty o matraci.

„Jdi do hajzlu.“

„S tebou vždycky,“ mlaskne. „Řekni, jak se tam máš!“

„V poho. Včera jsem přiletěla asi v...“

„Fajn, už mě přestaň nudit.“ zívne teatrálně. „Mluvím o něm!“

Ach bože!

„Dej pokoj.“

„Hezkej?“

Jestli je hezký?

„Není to můj typ,“ zalžu.

„Lžeš.“

Já se snad poseru.

„Ježišmarjá! No, je... já nevím. Divnej?“ Pravda je taková, že netuším, jaké slovo použít. Včera se choval jako blbeček a dneska dělal, jako bych neexistovala, a není to tak, že mě vůbec nezajímá.

„Je to gay?“

„Cože? Ne. Teda... jak to mám vědět? Ještě jsem s ním nemluvila. Asi se rádi mít nebudeme.“

„V tom případě budete mít úžasnej sex.“ Podívám se na jeho zasněný obličej na displeji. Upraví svou polohu na posteli a šibalsky se usměje, když ho zpraším pohledem. „A co jako? Viděl jsem kdysi podobnej film, tam ta holka odjela na výměnnej pobyt a spala se svým hostitelem. Bylo to dobrý.“

„Seš odpornej,“ povzdechnu si znechuceně.

„Odpornej je ten, kdo musí před sexem druhýmu olízat chodidla.“

„Chybí ti něco?“

„Už měsíc!“

„To mnohý vysvětluje.“

Naštěstí se mi podařilo přejít na lehčí téma. Aiden vypráví o tom, co dělal, a když mě konečně pustí ke slovu, řeknu mu něco o sobě. Povídáme si přes čtyřicet minut, a když nás vyruší telefonát od jeho šéfa, rychle se rozloučíme a slíbíme si, že si v nejbližší době zavoláme. Znovu se přetočím na záda a hodím telefon na zmuchlanou peřinu.

Jsem zvědavá na zítřek. Nová škola, kamarádi a vlastně úplně jiné prostředí. Sakra, zní to lákavě, ale co když mě nikdo nebude mít rád? Víím, že je to hloupé a neměla bych si o takové věci dělat starosti, protože pravda je, že to bývá různé a záleží na lidech, ale... No, bylo by hezké najít si tu společnost, zvláště když mám mizivou šanci na porozumění se spolubydlícím.

Celou dobu jsem se snažila přeložit to téma na vedlejší kolej, ale protože se ta chvíle mílovými kroky blíží, je to pro mě čím dál těžší.

Ze zamyšlení mě vytrhne tiché zaklepání.

„Můžu?“ zeptá se Caroline. Když souhlasím, vejde dovnitř. „Přišla jsem se rozloučit. Musím už jet. Víím, že jsem slíbila, že zůstanu do večera, ale počasí není nejlepší. Táta mi řekl, abych vyjela, než se úplně setmí.“

Opravdu, silně se rozpršelo a nebylo by moudré vyrazit na tak dlouhou cestu po setmění. Už když jsme jely z pláže, a to bylo sotva jedenáct hodin, stěrače skoro nestačily stírat kapky na čelním skle.

Posadím se na postel.

OK, mrzí mě to. Sice znám Caroline teprve jeden den, ale je to člověk, díky kterému jsem se tu začala cítit opravdu dobře a nebyla jsem osamělá. Samozřejmě je tu ještě Josephine a Jonathan, ale ti mají vlastní život, práci a povinnosti, takže se mnou nebudou moci trávit tolik času. Budu sama. Ach jo.

„Jasně. Děkuju ti za všechno. A už se nemůžu dočkat příštího víkendu.“

„Drahoušku, to bude úžasný!“

„Pojď. Vyprovodím tě.“

Cestou do přízemí se jí vyptávám na podrobnosti o večírku. Dozvíím se, že se bude konat v pátek. Caroline se mimořádně uvolní

z vyučování a přijede, abychom se na něj mohly společně připravit. Budou to narozeniny dvojčat, která jsou v Chaseově věku, a já je nejspíš zítra poznám.

„Tak se tedy uvidíme v pátek. Měj se.“ Caroline mě sevře v pevném objetí a dá mi rychlou pusu na tvář. Už se chystá otevřít dveře, když se náhle zastaví uprostřed kroku a otočí se na patě. „A nenech se za tu dobu Chasem vyhodit.“

Jakoby nic odchází a nechává mě úplně zmatenou.

* * *

„Všechno v pořádku?“ Odněkud z propasti ke mně dolehne hlas, který je mi už tak dobře známý, a přitom tak vzdálený.

Myslím, že se brzy pozvracím.

„Jo. Jasně.“

Ne. Ani trochu.

Když jsem byla ještě dítě, bylo pro mě seznamování s novými lidmi denním chlebem. Každý den jsem doma potkávala nové tváře a díky tomu jsem nakonec získala sebevědomí. Přišel takový moment, kdy mě ticho začalo skličovat. Zvykla jsem si na ruch a vyhledávala ho všude. Milovala jsem to.

Přesně tak.

Změnilo se něco?

Zvednu pohled od vloček, na které jsem dlouho hleděla. Podívám se na Josephine opřenou o kuchyňský ostrůvek. S kouřícím hrnkem v ruce mě pozorně sleduje.

Ví to.

Po Carolině odjezdu jsem se zavřela ve svém pokoji a až do večere jsem z něho nevyšla. Abych svou mysl něčím zaměstnala, začala jsem přerovnávat věci v místnosti a pak utírala neviditelný prach. Postel jsem ustlala nejméně pětkrát, i když jsem na ní pak zase seděla. A navzdory mému úsilí se to nepodařilo. Myšlenka na nadcházející první den v nové škole mě nešťastně zastihla mezi skládáním dekorativních polštářů a nastavováním rámečků do správného úhlu.

Opravdu nevím, proč mě to tak moc znepokojuje. Už jednou jsem změnila školu a navazování nových známostí pro mě nikdy nebyl problém. Vždycky jsem byla upovídaná a společenská. Vůbec tomu neklidu nerozumím. Zatraceně. Teď už je to přímo otravné.

„Když jsem byla první den v práci, vykourila jsem půlku krabičky cigaret,“ řekne, jako by mi četla myšlenky. „Pak jsem se pozvala na boty nějakého chlápka a po delším hovoru vyšlo najevo, že je to můj nadřízený.“

Její slova se zasměju.

Dobře, dneska snídani vynechám.

„Nevím, kvůli čemu jsem tak ve stresu.“ Odsunu židli a vstanu. Projdu kolem Josephine a odložím misku do dřezu. „Omlouvám se, ale nezvládnou to.“

„To je v pořádku. Chápu to.“ Otočí se čelem ke mně. „Tamhle leží peníze na svačinu. A ani se nesnaž si je nevzít. Možná až se trochu uklidníš, budeš schopná něco sníst.“

Mdle se usměju. Doufám, že se tak stane.

„Připravená?“

Mé tělo se mírně napne, když někde za sebou zaslechnu mužský hlas. Neslyšela jsem ho scházet dolů.

Otočím se na patě směrem k Chaseovi. Má na sobě černé padnouce kalhoty a mikinu s kapucí ve stejné barvě a opírá se o rám dveří s pohledem upřeným do telefonu.

„Jo.“

Vezmu si z kuchyňské linky peníze a rozloučím se s Josephine, která mi popřeje hezký den. Pak vyjdu na chodbu a mímám Chase ve dveřích. Obouvám si své oblíbené kotníkové boty na malém podpatku a přes ramena si přehodím béžový kabátek. Ujistím se, že s sebou mám telefon, peněženku a náhradní klíče, které jsem dostala včera po večeři. Naposledy mrknu do zrcadla u dveří a vyjdu ven za Chasem, který odešel už před chvílí.

Dnes je počasí v Crosby opravdu uspokojujivé. Není sice moc teplo, protože teploměr ukazuje jen necelých šest stupňů, ale slunce to celé vylepšuje, díky tomu se mi dobře vstávalo a...

„Je toto Chevrolet Chevelle SS z dvaasedmdesátého?“ ptám se nepřirozeně vysoce posazeným hlasem.

Já asi sním!

„Vyznáš se, Parkerová.“

Dívám se na černě nalakované auto a pak na chlapce stojícího vedle, který právě zavírá kufr. Zvědavě se na mě podívá. Rychle nasadím masku lhostejnosti, pokrčím rameny a beze slova zaujmu místo spolujezdce. O chvíli později se ke mně Chase připojí.

Bože. Jak je tu hezky. A čisto.

„Dneska končíme vyučování stejně, ale já mám ještě trénink,“ řekne a zapíná si bezpečnostní pás. Vsune klíček do zapalování, a když nastartuje motor, mrkne na mě koutkem oka.

To je ale zvuk...

„Dobře, poradím si,“ odpovím a snažím se neprojevovat nadšení. Ještě si pomyslí, že jsem blázen.

Soustředím se na výhledy za oknem.

Město se probouzí. Děti v uniformách jdou ve skupinkách do školy, obchody už se pomalu otevírají a místní park obléhají lidé venčící psy nebo ranní ptáčata, která holdují aktivnímu životnímu stylu.

„Prostě přijď na trénink. Nebo počkej někde ve škole. Koruna ti z hlavy asi nespadne, když budeš čekat, ne?“ odpoví neochotně teprve po nějakých pěti minutách.

Aha, takže už přepíná do módu blbečka.

„Poradím si,“ zopakuju.

Protočí panenky.

„Musíš bejt taková?“

„Jaká jako?“ neskrývám překvapení, protože vůbec nevím, co tím myslí.

Co proti mně má? Vždyť jsem mu nic neudělala.

„Tak otravná,“ zabručí podrážděně.

Podívám se na něho se zdviženým obočím a on prudce odbočí doprava. No to si snad dělá legraci.

„Zopakuj to, ty blbečku, plivni si na mě ještě z druhé strany,“ zasyčím, než si to vůbec promyslím. Cítím, jak se mi zrychluje tep.

Tehdy jsem ještě nechápala, co se za jeho chováním ve skutečnosti skrývá.

„Seš přesně taková, jak jsem čekal,“ poznamená suše a zastaví na červené. Jeho pohled se přesune na mě.

Nemusím se ptát. Víím, že mi to zanedlouho řekne sám, když se nadechuje.

„Snobská holčička, jejíž ego nesnese kritiku a ani slovo námitky. Povýšená. Slečinka z dobrý rodiny. Tatínkova dceruška. Je přece právník, ne?“ řekne posměšně a pokračuje: „Vždycky ty nejlepší hadýrky...“

„Vidím, že sis udělal domácí úkoly,“ skočím mu do monologu. „Jenom nechápu, co má můj původ společnýho s mou povahou. Tím, že mě takhle soudíš, jenom ukazuješ, jak seš omezenej. Já nedělám ukvapený závěry, přestože bych tě taky mohla nazvat rozmazleným spratkem. Znáš mě teprve tři dny a už sis o mně vytvořil názor. A to jsme spolu mluvili... vlastně je to poprvý, co spolu skutečně mluvíme, protože seš...“

Chase prudce zabrzdí, což způsobí, že letím dopředu a málem se praštím hlavou o palubní desku.

„Sakra, proč sis nezapnula pás?“ natáhne našťavaně ruku, kterou rychle podloží mé čelo, a já se díky tomu vyhnu modřině.

Vztekle se k němu otočím.

„Víš co? Seš pěkněj hajzl.“ Vezmu za kliku, a když na můj tlak nereaguje, zavřu víčka a vzdychnu. „Odemkni dveře.“

„Počkáš na mě tu hodinu?“

Samozřejmě že ne.

„Jo,“ zalžu.

Slyším, jak zámek povoluje, a tak bez dlouhého zaváhání vystoupím. Upravím si tašku na rameni a rozhlédnu se po parkovišti plném studentů.

„Poliju tě žíravinou, kreténe,“ zamumlám si pro sebe.

Nechci zůstat ve společnosti tohoto idiota ani o vteřinu déle, a tak se vydám směrem ke kamenné cestě, která vede ke škole. Protože jsem tu nikdy předtím nebyla, spoléhám na instinkt. Chase o pomoc rozhodně žádat nebudu. To vůbec nepřipadá v úvahu.

Nevím, o co mu jde ani jaký má se sebou problém. Myslím, že to prostě není fér. Hodnotí mě na základě věcí, které nemají žádný význam, ani se mě nesnaží poznat. A navází se do mě. Kvůli všemu! Sice mi nezáleží na tom, aby si mě oblíbil, ale obecně jsem takový typ lidí nikdy nemusela. Myslí si, že mohou vyjadřovat své názory, protože to dělají všichni ostatní. Neuvedomují si, jak zraňující to jednoduše je. Přečtou si nějaký mizerný článek a žijí v přesvědčení, že už o tom člověku vědí všechno.

Což není tak docela pravda.

Kašlu na něho.

Stoupám po schodech u levého křídla budovy. Na jejich vrcholu je terasa s vchodem. Ta škola vypadá spíš jako palác než místo, kde se vzdělává mládež.

Bože, jak jsem našťvaná!

Když vejdu dovnitř, snažím se nepříjemné myšlenky zahnat pryč. Interiér budovy je ve zcela stejném stylu. Všechno je staré a klasické. Podél dlouhé chodby se táhnou šedé skříňky, u kterých postávají studenti. Někteří v nich něco hledají, jiní si jen tak povídají s kamarády a někteří na mě zvědavě pokukují.

Fajn, teď už vím, že to zvládnou.

„Promiň...“ oslovím chlapce, který stojí nejbližší ke mně. Má blond vlasy stažené gumičkou, otočí se ke mně a mile se usměje. „Ahoj, chci se zeptat, mohl bys mi říct, kde najdu studijní oddělení?“

„Ahoj, jasně. Na konci chodby vlevo, budou to první dveře po pravý straně.“ Rukou mi ukáže směr.

„Díky.“

„Jmenuju se Jake.“ Upraví si tašku na rameni a natáhne dlaň směrem ke mně.

„Elizabeth“, podávám mu ruku. „Těší mě.“

V tu chvíli se rozezní první zvonění na hodinu. Ještě jednou Jakeovi poděkuju za pomoc a vydám se hledat studijní oddělení.

Na chodbě panuje všeobecný chaos. Studenti se mezi sebou strkají, aby se dostali do tříd, a zdá se, že si jeden nevšímá druhého, když do sebe navzájem vrážejí.

„Dobrý den,“ pozdravím ženu sedící za stolem, jakmile vejdu do místnosti.

Žena vzhledne od papírů a lehce se usměje.

„Dobrý den. Elizabeth Parkerová?“

„Ano.“

Paní Woodová, tak se totiž sekretářka jmenuje, mě požádá, abych se posadila na jednu z řady židlí a počkala.

„Za okamžik by měla přijít Monica O’Kellyová. To je naše studentka a ukáže ti školu,“ vysvětluje. „Ředitel tady dnes není, ale prosil mě, abych ti vzkázala, že se u něj máš zastavit hned zítra ráno.“

„To je v pořádku.“

Sklopím zrak ke svým nohám a na nic konkrétního nemyslím. Zvednu ho, teprve když se ozve zvuk otevíraných dveří.

„Dobrý den, omlouvám se za zpoždění. Ty zácpy,“ řekne udýchaná tmavovláška, jakmile překročí práh místnosti. Její hnědé oči mě rychle vyhledají a na jejích úzkých rtech se objeví úsměv. „Ahoj, já jsem Monica.“

Pozdravíme se stiskem ruky. Není o moc vyšší než já. Má baculatý obličej, z jehož celkového výrazu přímo vyzařuje laskavost. Oblékla si přiléhavé kalhoty a červenou kostkovanou blůzu, prohlíží si mě nenápadně, ale přesto vnímavě.

„Elizabeth, ráda tě poznávám.“

„Dobrá, tak neztrácejme čas. Beru ji s sebou,“ sdělí Monica sekretářce. „Pojďme.“

Vezmu si ze židle tašku a následuju ji. Procházíme opuštěnou chodbou a vydáváme se pro mě neznámým směrem.

„Celkově škola jako budova složitá není. Má dvě křídla. V levém se vyučují humanitní předměty a v pravém přírodní vědy. Na konci chodby je průchod do sportovní haly. Ve druhé budově, za školou, se nachází divadelní zázemí. Jsou tam nástroje a výborné jeviště.“

Jak rychle mluví, bože.

„Vyplatí se zapsat si hodiny navíc. Díky tomu získáváš body, které se ti budou hodit v posledním ročníku, i když se vrátíš zpátky domů. Já například dělám roztleskávačku, takže jestli máš zájem, přijď na hodinu a uvidíme, jestli by ses na to hodila.“ Odbočíme

a míváme ceduli s informací, že jsme v levém křídle budovy. „Máme taky školní noviny a dramatický kroužek, hudební kroužek, fotbalové a basketbalové týmy, no a taky lekce pro přírodovědce. Většinou si každý najde něco pro sebe, takže si myslím, že se to podaří i tobě. Máš nějaké otázky?“

Vrazím do ní, když se najednou zastaví a otočí se ke mně čelem. Její úsměv a energie jsou přímo nakažlivé.

„Žádný,“ zasměju se tiše.

Brebentí jako Eminem.

„OK, takže ti ukážu jídelnu.“ Gestem mi naznačí, abych šla za ní. „A jak se ti líbí v Crosby?“

Srovnávám s ní krok a koutkem oka se na ni mrknu.

„Zatím jsem toho moc neviděla, ale moje první dojmy jsou nanejvýš pozitivní.“

Zahneme doprava a procházíme chodbou. Zpoza dveří k nám doléhají hlasy studentů a učitelů.

„Bude se ti tady líbit, určitě. Navíc ses dostala do fantastické rodiny. Lepší bys nenašla.“

„Opravdu?“

„Jistě! Josephine a Jonathana Shawovy zná ve městě skoro každý. Nikdy jsem neslyšela, aby o nich někdo mluvil špatně.“ Pokrčí rameny. „V Crosby je mnoho hostitelských rodin, ale žádná z nich není pro studenty tak dobrá jako tahle. Věř mi. Každopádně se o tom sama přesvědčíš.“

Při jejích slovech se zasměju.

Je dobré znát názor někoho zvenčí. Předtím jsem četla jen názory zaznamenané v systému a nebudeme si nic nalhávat – ne všedky musí odpovídat skutečnosti. Na fóru jsem viděla výpovědi, že se některé rodiny k cizincům chovaly velmi špatně, což ve mně vyvolalo obavy. A nejde o plnění domácích povinností (i když i takové stížnosti se objevily, což mi přijde absurdní), ale o psychické týrání a podivné zákazy. Samozřejmě že šlo o malé procento, nicméně přesto ten problém existoval. Je to důsledek nekompetentního ověřování rodiny. Právě toho jsem se navzdory všemu bála – že se ocitnu v té malé skupině z fóra.

„No a tady... Hej, co vy tady?“ Monica svraští obočí a já ji sleduju. „Neměli byste teď být ve třídě?“

Bože, zase on.

„Na to samý bychom se mohli zeptat tebe,“ řekne chlapec stojící u skříňky. Vytáhne z jejích útrob knihu a zajistí ji kódem. Vzápětí se jeho oči přesunou ke mně. „Ty musíš být Elizabeth.“

Projde kolem Chase, který se soustředí na svůj telefon, a přistoupí k nám. S jemným úsměvem ke mně natáhne volnou ruku.

„Logan Turner.“

„Ahoj, Elizabeth Parkerová.“

Nemohl by si Chase Shaw vzít příklad ze svých spolužáků?

„Slyšel jsem, že v pátek budeš na večírku.“

„Tak nějak nemám na výběr, protože mě k tomu Caroline donutila,“ zasměju se a upravím si na rameni tašku.

„No, má pravdu, protože nemáš,“ vmísí se do hovoru Monica. „Musíš se mi nějak odvděčit za to, že jsem tě tu provedla.“

„Nevěděla jsem, že to jsou tvoje narozeniny.“ Takže tohle je „Minnie“, o které mi Car říkala.

„Samozřejmě,“ kývne zjevně nadšená hlavou.

Koutkem oka si všimnu, že Chase si strká telefon do kapsy a vydává se k nám.

„Půjdeme?“ zeptá se nevrle.

„Jo, jo.“ Logan mi věnuje poslední pohled a zářivě se usměje. „Běžíme na hodinu. Nejspíš na sebe zase někde narazíme. Rád jsem tě poznal, Elizo. Uvidíme se pozděj, holky!“

O chvíli později už nám zmizí ze zorného pole.

„Pojd, ukážu ti konečně jídelnu.“ Monica se z pro mě neznámého důvodu rozesměje.

Prohlídka budovy trvá dalších pětadvacet minut. Ukazuje mi ještě tělocvičnu, divadlo, o kterém se zmínila předtím, sportoviště a rozhlasovou stanici a nakonec mi podá plánek školy.

„Právě ten mi v prvních týdnech zachraňoval život,“ vysvětluje. „Nejhorší je rozmístění tříd, protože pořadí čísel učeben je, nevím proč, pomíchané. Jakmile si na to zvykneš, tak už to zvládneš.“

Monica si se mnou vymění telefonní čísla, a když zvonek na chodbách oznámí přestávku, doprovodí mě ke třídě, ve které budu mít biologii. Je o rok starší než já, takže společně budeme mít jediné tělocvik, samozřejmě pokud se dostanu do skupiny dívek, ve které je ona.

„Kdykoliv se budeš chtít na něco zeptat, ztratíš se nebo cokoli jiného, klidně mi napiš.“

„Díky, to je od tebe moc milý.“

Dá mi ještě pár rad a varuje mě před učitelkou, se kterou teď budu mít hodinu.

„Hlavně moc nevyčnít a přežít to.“

Loučíme se před třídou číslo dvě stě pět. Monica mi zamává na rozloučenou a já vejdu dovnitř.

Místnost se pomalu zaplňuje studenty, a tak zaujmu volné místo u okna, uprostřed řady. Z batohu vytáhnu sešit a propisku a pak se soustředím na výhled za oknem.

Z toho místa vidím parkoviště a dvorek. Tu a tam posedávají studenti na lavičkách, jiní kouří cigarety u svých aut a někteří jdou ke škole. Přesto se zdá, že nikdo z nich příliš nespěchá.

Hodina biologie naštěstí ubíhá rychle. Samozřejmě hned na začátku hodiny si mě učitelka vyhledala očima a požádala mě, abych se třídy představila. Bylo legrační dívat se, jak se všichni najednou otočili mým směrem. Předtím se mi zdálo, že si nové tváře nevšímají.

* * *

„Můžu?“

Podívám se doprava, u lavice stojí Jake, kluk, kterého jsem potkala na chodbě před první hodinou.

„Jistě,“ souhlasím bez zaváhání.

Takže jsme stejně staří...

Posadí se na místo vedle mě a povzdechne si.

„Nesnáším algebru,“ zabručí potichu.

„Věřte mi, že já taky.“

Jake si položí loket na lavici a podepře si jím hlavu.

„Jak se ti líbí naše bouda?“ začne, což je v podstatě docela příjemné.

„Zeptej se mě za měsíc.“

Jake se při mé odpovědi zasměje a vysvětlí, že chtěl jen nějak začít hovor. Když na to zareaguju salvou smíchu, změní téma na mé zájmy a hudební vkus. Ukáže se, že jsou velmi podobné jeho.

Než se naděju, ozve se poslední zvonek. Před hodinou ekonomie, která byla moje poslední, jsem se s Jakem rozloučila, ale ještě předtím jsme si vyměnili čísla a jména na sociálních sítích, abychom spolu byli v kontaktu. Nabídl, že si některé odpoledne zajdeme na kávu společně se Zoe, jeho přítelkyní, která ve škole do konce týdne nebude. Řekl mi: *Budete se mít rády, protože máte podobný smysl pro humor.* Vypadá v pohodě.

Rozloučím se s panem Woodem, zřejmě sekretářčiným manželem, a pak odejdu ze třídy.

Upravím si tašku na rameni a vydám se k východu z budovy. Venku je nádherné počasí. Slunce svítí a teplota vyšplhala na patnáct stupňů. Myslím, že na první den v únoru je to vynikající – zvlášť když je Anglie známá spíš deštěm, a navíc je teď zima, zatraceně.

Vyhledám na telefonu ikonku mapy a vyfukám *Channel Road*. Navigace ukazuje, že cesta pěšky mi zabere necelých dvacet minut. Vyndám z batohu sluchátka, jejichž rozmotávání mi chvíli trvá, a s telefonem v ruce vyrážím.

Když přecházím parkoviště, na displeji se objeví oznámení o nové zprávě. Cítím, jak mě polévá horko. Rozhlížím se kolem sebe, a když zahlédnu konkrétní bod nebo spíše osobu, polekaně vydechnu.

Opírá se o své auto a s cigaretou mezi rty se dívá přímo na mě, vůbec nevnímá, co mu říká kamarád stojící vedle něho. Znovu sklopím pohled k displeji.

Od: Chase

Jsi tak kurevsky otravná.

Josephine nás včera vyzvala, ať si vyměníme čísla. Pro jistotu. Což je škoda.

Otočím se na podpatku a opustím prostranství.

Nevím, co si myslel. Že na něj budu poslušně čekat, až skončí trénink, po tom, co mi řekl? To fakt ne. Nedovolím, aby se ke mně choval takhle.

Pěšky jdu domů nejkratší cestou přesně sedmnáct minut. Díky tomu mám příležitost lépe se seznámit s okolím a pokochat se výhledem. Crosby je nesmírně půvabné město. Není tak moderní jako Londýn nebo třeba Liverpool. Ráda bych našla správné slovo, které by to všechno vystihlo, ale nedokážu to. Je prostě krásné. Musíte ho vidět, abyste to pochopili.

Cítila jsem, jak se do jeho půvabu pomalu zamilovávám.

„Dobrý den,“ řeknu, když překročím práh kuchyně. U ostrůvku stojí Josephine a právě vybaluje nákupní tašky.

„Ahoj, Lizzy!“ Její rozzářený úsměv zmizí v okamžiku, kdy se podívá na hodiny visící nad mou hlavou. „Proč už jsi tady? Chase mi slíbil, že tě po tréninku vezme s sebou. Nechal tě jít pěšky? Já ho...“

„Ne, ne,“ rychle to popřu. „Byl to můj nápad. Chtěla jsem trochu poznat město. Kromě toho jsem měla navigaci.“

Přistoupím k lince a pomůžu s vybalováním tašek. A současně se ptám, kam co patří.

„Tak to je dobře. Už jsem si myslela, že se zase na něco vykašlal.“ Povzdechne si. „Doufám, že ti pomohl a nenechal tě tam napospas osudu?“

„Samozřejmě,“ řeknu s nacvičeným úsměvem.

Ani nevím, proč jsem tehdy lhala.

Kapitola 3

Zvednu pohled od poznámek, na kterých jsem pracovala poslední tři hodiny, a sundám si korekční brýle, které mi doporučil oční lékař. Nebyly by nutné, kdybych prostě nebyla tak hloupá, zvědavá a nemyslela jako blondýnka. Jednoho dne jsem se rozhodla prozkoumat strukturu propisky. Zdánlivě jednoduchá a normální věc. No, pro mě zřejmě ne. Začala jsem zjišťovat, jaká pružina se nachází uvnitř, ale ta se rozhodla vyskočit a odrazit od mého oka, což skončilo plácem a poškozením něčeho, čehož název si nejsem schopna ani zapamatovat. Víím jen, že právě z tohoto důvodu teď musím nosit brýle. Moje vada je léčitelná, ale vyžaduje operaci, na kterou se v nejbližší době rozhodně nechystám. Raději se budu trápit s brýlemi.

Rozhodnu se udělat si přestávku a zavřu notebook. Vstanu z postele a současně si upravím vyhrnutou halenku.

Jsem vyčerpaná. Od začátku druhého dne v nové škole prošlo mýma rukama víc zápisků než kdykoli předtím za celý můj osmnáctiletý život. Každý učitel mi poskytl materiály, které jsem se měla naučit nebo si je zopakovat. Sice se ukázalo, že mám dohánět maximálně tři tematické okruhy, ale když jsem si spočítala všechny předměty, počet okruhů se pěkně navýšil. Naštěstí jsem se mohla spolehnout na laskavost Jakea, který se mnou strávil poslední dva večery na *FaceTimie* a pomáhal mi s učením.

Je moc milý a vtipný. Od světa si udržuje odstup a miluje seriál *Přátelé*. Jak bych ho mohla nemít ráda? Kromě toho máme spoustu společných témat, a přestože se známe jen několik dní, mluvíme spolu, jako bychom se znali roky. Nevím, jak se mu odvděčím za to, co jsem od něho dostala. Jako jediný se mi věnoval a pomohl mi

udělat první kroky v nové škole, i když mu to nikdo nenařídil ani ho o to nepožádal. Opravdu si toho vážím.

Vezmu si z nočního stolku telefon a pak se vydám do přízemí, abych si udělala čaj. Blíží se 20.30, což znamená, že Josephine by se každou chvíli měla vrátit z práce a po ní Chase, který má nějaký trénink.

Nemluvím s ním. Po naší poslední výměně názorů, která proběhla před čtyřmi dny, jsme si neřekli nic kromě „jedeme“, „OK“ a „fajn“. Rozhodně se nechystám navazovat s ním přátelství. Není to tím, že bych byla moc hrdá, abych to udělala. Jde o princip. Chase se ke mně choval hrubě, i když jsem mu k takovému chování nedala důvod. Nikdy předtím jsme spolu nemluvili a on na mě udeřil s odsouzením kvůli mému původu. Nevím, možná nejsem normální, ale podle mě to není správné. Já jsem o něm nic takového neřekla, a přitom jeho otec je lékař a matka pracuje v nakladatelství. Takže je na úplně stejné úrovni jako já, nebo dokonce výš, protože jeho rodina je úplná a šťastná, což o té své říct nemůžu.

Postavím konvici na elektrickou plotýnku a podívám se oknem ven. Už je tma, takže vidím jen solární lampy svítící v zahradě. Včera odpoledne jsem si uvědomila, že pokaždé, když si vařím čaj, dívám se právě do zahrady. Ten pohled ve mně vyvolává úplně stejný pocit klidu jako tehdy, když jsme s Caroline stály na břehu Keltského moře.

Poskakuju na místě, když mě z toho zvláštního rozpoložení nečekaně vytrhne dobře známý zvuk. Mrknu na pomalu se zahřívající vodu a pak se vydám k chodbě.

„Logane?“ trochu zmateně svráštím obočí. „Co tady děláš?“

Chaseův spolužák se zářivě usměje a beze slova vejde dovnitř. Sundá si promočený bomber a boty, zatímco já stojím ve dveřích vedoucích do kuchyně a stále čekám na odpověď.

„Dneska hrajeme s Chasem náš každotýdenní zápas Fify,“ řekne konečně. „Vím, že není doma, ale prosil mě, abych na něho počkal.“

„Aha, dobře.“ Jenom se usměji a vrátím se do kuchyně a Logan jde za mnou. „Dáš si něco k pití?“

„Třeba nějakou směsku od Josephine, ale nechám to na tobě.“

Pravda je, že paní Shawová ráda experimentuje. Jedna z kuchyňských skříněk je celá vyplněná čaji dovezenými z nejrůznějších koutů světa. Slíbily jsme si, že jednoho dne všechny vyzkoušíme, abychom vybraly ten nejlepší. Už jsem jich stačila pár vypít a na vrchol se jednoznačně dostala kombucha. Je prý velmi zdravá, ale mně jde především o chuť.

„Tak dobře. V tom případě to nechám na náhodě,“ uculím se a on se přidá.

Vyndám první čaj, který mi přijde pod ruku, a pak naliju vroucí vodu do dvou vzorovaných hrnků. To je další věc, kterou Josephine zbožňuje. Myslí si, že když pije neobvyklé nápoje, tak musí být zajímavý i hrnek.

„Prosím.“

Společně se přesuneme do obývacího pokoje osvětleného lampou stojící v rohu a několika vonnými svíčkami. Posadím se do křesla, zatímco on zabere pohovku. Na dlouhou chvíli se mezi námi rozhostí hrobové, dost trapné ticho.

„Tak... jak to jde ve škole? Už ses prokousala téma poznámka-ma?“ Podrbe se na zádech.

„Jo, v pohodě,“ upiju hlt čaje a přehodím si nohu přes opěrku. Je to poprvé, co jsme úplně sami, bez někoho dalšího. „Ještě mám co dohánět, ale jsem na dobrý cestě. V podstatě mi zbývá už jen biologie a literatura.“

Logan je opravdu hezký kluk. Zdá se, že jeho bujně kaštanové kadeře dokonale ladí se zelenými duhovkami, na které je těžké se jen chvíli nedívat. Na první pohled je patrné, že má svalnatou a atletickou postavu. A je vysoký. Zatraceně vysoký. Tetování celkový dojem ještě vylepšují, a přestože by se mohlo zdát, že Logan patří mezi ty, ke kterým je lepší se nepřibližovat, ve skutečnosti z něj vyzářuje laskavost a humor.

Poslední dny, kdy jsme se o přestávkách mýjeli, se zastavoval třeba jenom proto, aby mi popřál hezký den. Někdy jsme se postavili stranou na chodbě, abychom si jen tak nezávazně popovídali, například o učitelích, s nimiž jsem měla mít vyučování.

Bylo od něj hezké, že kolem mě neprocházel se skloněnou hlavou a nepředstíral, že je slepý – jako někteří –, ale přišel a prohodil pár slov.

„Nesnáším biologii. Literatura s Higginsem ujde, ale Francesca Wildeová? Ztělesněný zlo.“

„Už jsem si stačila všimnout. Podivná žena. Chová se, jako by byla přinejmenším zfetovaná.“

Při těch slovech Logan vyprskne smíchy.

„To je pravda.“ Odloží hrnek na stůl a přehodí ruku přes opěradlo. „I když Chase ji má hodně rád,“ dodá zamyšleně.

To mě nepřekvapuje. Vrána k vráně sedá, že?

„A jak dlouho se vůbec znáte?“ vyhrknu najednou. „Jestli nechceš, tak o tom nemluv.“

Ne že by mě to zajímalo, ale chci nějak pokračovat v konverzaci a ty neustálé dotazy na školu a město už mě nudí. Za poslední dny jsem jich slyšela až moc.

„Já a Chase?“ znovu se poškrábe na zádech. „To už bude... deset let? Jo, nějak tak. Dodnes si vzpomínám na naše první setkání. Poznali jsme se na záchodě na svatbě Josephine a Jonathana. Prostě jsme stáli u pisoárů a začali si povídat. Chase se strašně ztřískal. Asi zapomněl, co dělá, otočil se ke mně a počůral mě. Byl divnej, a právě proto jsem si ho hned oblíbil.“

Při těch slovech jsem vyprskla smíchy. OK, takový příběh jsem nečekala.

Počkat...

„Na svatbě Jonathana a Josephine?“ zeptám se zmatená. „Jak...“

Logan se na mě nechápavě podívá.

„No jo,“ řekne, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě, ale po chvíli si něco uvědomí. „Aha, takže ty to ještě nevíš.“

„Nevím co?“

V okamžiku, kdy tu otázku vyslovím, se na chodbě ozve šramot a za chvíli se místnost naplní světlem. Můj pohled se stočí ke dveřím, v nichž stojí Chase. Vlasý má vlhké, jako by právě vyšel ze sprchy. Pohledem přejíždí mě i Logana, pozvedne jedno obočí a sevře rty do tenké čárky.

„Ahoj, kámo,“ přistoupí ke kamarádovi a plácne si s ním a mě úplně ignoruje. „Půjdem?“

Co nevím? Haló!

Tentokrát lustruje pohledem mě a Chase na pohovce sedící Logan a povzdechne si.

„Jo...“ řekne a podívá se na mě. „Ty máš na čaje oko, Lizzy. Já jsem si vždycky vybral nějaký patok. Vezmu si ho a dopiju nahore. Díky.“

Usměju se na něho, on na mě mrkne a já sleduju, jak spolu s Chasem odcházejí pryč. Když na chodbě nastane ticho, uvelebím se v křesle a vytáhnou z kapsy telefon, abych odepsala na nevyřízené zprávy. Možná mi na tu otázku odpoví Josephine, až se vrátí.

Od: studenyzmrd

No a on tehdy, že bible říká, že homosexualita není normální a přirozená.

Komu: studenyzmrd

a mluvící had je, s prominutím, kurva co?

Podrážděně si povzdechnu. Od té doby, co se Aiden otevřeně přiznal ke své orientaci, mu čím dál víc lidí dělá kázání o tom, jak je to neslučitelné s jeho náboženstvím. Nesnáším to. Láska je pro mě láska a víra je něco jiného. Nikdo by nám neměl zakazovat milovat osobu stejného pohlaví a zároveň věřit v Boha. Aiden mu vždy byl nesmírně oddaný. Každý týden chodil do kostela a po večerech se modlil, a vlastně to tak dělá dodnes. Zatímco já jsem svou víru zanedbávala, on si tu svou nadále drží. Jak sám říká, má k tomu své důvody a jenom to ho udržuje při zdravém rozumu. Proč by tedy měl být kvůli své orientaci vyloučený?

Znám Aidenův od dětství a vím, že i přes výroky typu „je mi to jedno“ to ve skutečnosti velmi prožívá. Koneckonců vyrůstali jsme pod jednou střechou a nikdo o něm neví tolik jako já. Poté co jeho otec zemřel, vzala si ho do plné péče Natalie, která se o několik let později vdala za mého otce. Takže se dá říct, že jsme něco jako nevlastní sourozenci, ale my dáváme přednost označení přátelé nebo